

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2969/2024
10.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Весне Субић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марко Павловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВУ „Дедиње“, са седиштем у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1047/24 од 13.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1047/24 од 13.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1047/24 од 13.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3723/22 од 24.10.20231. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили за период од марта 2018. године закључно са мајем 2019. године исплати 49.465,22 динара и то у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да за тужилу на износе досуђене ставом првим изреке уплати ПИО доприносе у износима и за периоде, као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 147.708,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1047/24 од 13.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде

одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, с предлогом да суд о истој одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као посебној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. Гласник РС", бр. 72/11 ...10/23), Врховни суд је стао на становиште да у овој врсти спора није потребно уједначавање судске праксе, нити ново тумачење права. Другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о исплати војног додатка од 15%, применом релевантних одредби Закона о Војсци Србије, на основу којих су нижестепени судови усвојили тужбени захтев. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописују одредба члана 404. став 1. ЗПП. Ревизијски наводи тужене не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије имајући у виду да се истим оспорава утврђено чињенично стање, што представља недозвољен ревизијски разлог када се ради о ревизији из члана 404. ЗПП-а. Такође, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе будући да су пресуде на које је указано ревизијом, донете поводом другачије чињеничноправне ситуације. Указивање на битне повреде одредаба парничног поступка не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из наведених разлога на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена, уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој правној ствари поднета је 30.03.2021. године, а вредност предмета спора је 49.465,22 динара.

Имајући у виду изложено, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Применом одредбе члана 154. став 1. ЗПП, Врховни суд је у ставу трећем изреке одбио захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне и потребне трошкове за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**